

feia hores que no es sentia la veu de Lluiset, van eixir fora per a busar-lo però no es sentia ningú, i mentre Lluiset estava esperant que algú el rescatàs. Però es va fer de nit i ni els pares l'havien trobat, ni Lluiset havia sentit res, sols els animals com feien sorolls. Lluiset es va arrimar a un arbre i es va adormir, al dia següent quan es va despertar va veure que estava rodejat d'animals del bosc que el miraven sense fer-li cap mal, de sobte es va sentir un soroll de fons, era l'estómac de Lluiset que li feia soroll per què no havia menjat res des del dia anterior, els animals li van preguntar si tenia fam, si volia menjar alguna cosa, Lluiset es va sorprendre al sentir-los parlar i els va preguntar, si podien parlar el seu idioma, els animals li van contestar que ell era el que podia entendre als animals, aleshores es va tranquilitzar un poc i va dir que sí a la pregunta que li havien fet anteriorment, els animals li van dir que s'esperàs un momnet que li portarien menjar. Mentre menjava, Lluiset els va contar com havia arribat fins allí i que no sabia com tornar a casa. Quan va acabar de parlar, els animals li van contar com *vivien cada un d'ells, el que menjaven, com dormien i com passaven el dia, però que no sabien com fer-lo tornar a casa, es a dir que es tenia que quedar amb ells fins que algú el trobàs.* Lluiset es posa trist però els animals li van dir com podie viure allí; que dormiria amb l'ós ja que la cova on viu es gran, fa rasser per la nit i que en l'hivern el taparia amb el seu pelatge; que menjaria plantes que recollirien els conills i la carn dels animals que morien per vells, cosa que a Lluiset li va donar molta pena menjar-se a qui serien els seus amics. Una vegada feta tota l'explicació, els animals s'en van anar a fer el dinar per a tots els animals del *bosc, ja que venien un nou membre,* mentre l'ós li va ensenyar on viuria des d'aquell moment.

Quan el dinar va estar preparat els van cridar i quan estaren tots reunits van començar a menjar, cada animal el seu menjar corresponent.

Quan tots van acabar el dinar, feia molta calor i passejant van arribar a un llac natural que hi havia al mig del bosc, es van estirar a l'ombra a que els fes la digestió i més tard es van tirar al llac tan fabulós que hi havia on s'ho van passar molt bé, però el que s'ho va passar millor va ser Lluiset per què era la primera vegada que es tirava a un llac. Van passar tota la vesprada banyant-se i poc a poc es feia més i més fosc, fins que va arribar l'hora d'anar-se'n a la cova on estava tot preparat per a començar per a començar a sopar. Van sopar i al acabar junt a la foguera van ballar fins que un darrere de l'altre van caure adormits.

Al matí següent i amb els primers rajos de sol que entraren a la cova els animals anaven despertant-se, van preparar el desdijuni i com Lluiset no es desper-

tava, van despertar. Al veure el desdijuni ja preparat es va sorprendre, quan acabaren de desdijunar van anar a agafar fruits per a dinar i van emportar-se a Lluiset per a que apregues a distinguir els fruits bons dels roïns, li van ensenyar a cuinar-los.

Mentres a l'antra banda del bosc i molt lluny del seu fill, els pares de Lluiset l'estaven buscant desesperats, ja que no donava cap senyal de que estare viu.

Va passar una setmana fins que trobaren a Lluiset nandant al llac amb els animals, els seus pares al veure'l allí rodejat d'animals es van assustar però Lluiset els va tranquilitzar contant-los tot el que havia pasta i que l'havien ajudat a sobreviure allí.

Quan va arribar a Les Coves va explicar a tots els seus amics el que havia fet a Valdelinares, però no que podia entendre als animals com parlaven, perquè els tractarien com a un boi. Tots els seus amics li van tindre enveja.

I des d'aquell moment, la zona on havia pasta Lluiset la termena millor de totes les vacances, el van nomenar paratge protegit i cada any anava a veure els seus amics.